

АРАПЪ

ИЗЪ ДЕТСКИТЪ МИ СПОМЕНИ

Задъ сливата, съ превитий клонъ,
оборотъ е на нашия конъ.

Съ неудържими буйни сили,
Арапъ тамъ пърха, тропа, цвили.

Възчеръ му косъмътъ лъщи,
а гривата му все трепти!

Глава той презъ отворъ подава,
услушенъ тѣй, уши изправя.

Шуми високата трева:
познати стѣпки сж това.

Усѣща татка като иде,
слухти, надѣва се да види, —

да го потупа по гърба,
да му надѣне съ зобъ торба.

Тогазъ, доволенъ, се навежда,
яде смиренъ и пакъ поглежда.

Знакъ прави да го изведатъ,
бъкращъ вода да му дадатъ.

Но, най-доволенъ е тогава,
когато него обюздаватъ.

Разбира, че ще полети
посрѣдъ зелени широти —

тамъ, гдето виждатъ се селцата
по пазвитѣ на планината.

„Арапъ“ ще носи армаганъ —
новъ накитъ, отъ сребро кованъ,

за нѣкоя невѣста млада: —
зеръ, сватба се наскоро пада!

Пжтувалъ, случва се, цѣлъ день,
по мракъ се връща уморенъ.

Отъ него снематъ ли седлото,
съсь шумъ разтрѣсва си тѣлото.

Развождаме го въ тъмний дворъ,
и после въ неговий оборъ

въсинджиръго вързватъ озвено,
предъ пълна ясла съсь сѣно.